

svetlost u avgustu

lik iz mašte je sedeo na ivici najviše zgrade,
na samom vrhu.
iznad njega je samo nebo.
mračno,
zagonetno,
lepljivo,
kao loš san iz kojeg ne možeš da se probudiš.

izgledao je kao da čeka nešto da se desi,
ali nije...
samo je sedeo,
postojao u mojim pokvarenim mislima.
želeo sam da skoči sa te zgrade,
da ubije zauvek tuđa očekivanja,
ostavi ih razbacane po betonu, kao prazne reči.

pretopla, letnja, vlažna noć se spustila na ceo grad.
mesec se približavao
kao da želi da sjebe svet,
onako kolosijalan, izranjavan.
u daljini su treperela svetla betonske košnice.
svaki prozor je krio drugačiju priču.
neko se smejao,
neko plakao,
neko gasio,
a neko rađao.
nečije oči sklapale su se,
maštajući o slobodi.
neko je nemo sedeo sam,
preturajući po vremenskim porama,
gde grafiti ispisuju prošlost na koži.
bezimena lik se divio prizoru ispred sebe.
grad je izgledao prelepo u crnilu noći.
svetlost je izbijala kroz njegove pukotine;
živeo je u tom trenutku.
uživao je u sadašnjosti svog nepostojanja!
povremeno bi se nasmejao,
kao da se setio nečeg,
ili sam ja
želeo,
baš takvog da ga vidim.
ponekad tako izmišljam stvari,
živote,
ljude.
oni nemaju izbora - takve sam ih stvorio.

bekstvo

ako ne možeš
da pobegneš od sebe,
bar pokušaj da budeš nešto
što nisi ti.
svi ti
 ljudi,
svi ti
 pogledi,
to nije tvoj život,
to je samo sranje koje si pokupio
dok si lutao gradom.
i to je u redu.
svet je jedna velika ružna priča,
a mi je čitamo naglas.
pokušaj da preživiš,
dok sanjaš
o nečemu stvarnom.

grimizni plamen

nebeski taksista krstari kroz crnu noć,
u *crno-belom gradu* - u večnom mraku.
neonske reklame ga zaslepljuju,
izbegava ih koliko može.
njihovo svetlo krije bezdan.
grimizni plamen koji ostavlja iza sebe
nestaje u svemirskom pepelu.
na radiju grmi muzika:
neprilagođenih – odbačenih.
glisira nebeskim ulicama,
provlačeći se između oblakodera,
iz kojih dopire užasan smeh preživelih.
više ništa ne postoji.

on više ne postoji!

šljam i otpad gutaju čitav jedan grad.
pored sebe je čuvao slike svojih snova,
košmara,
duhova, izgubljenih prilika.

zadnje sedište je prazno.

špricevi, krv, znoj i sperma
su njegovo jedino društvo.
pun mesec ga dočekuje svojim sjajem.
leti prema njemu.
tamo je njegov dom.
uostalom,
sutra je nova noć,
možda će sve biti drugačije?

čudni plavi vetar

pišem... džez me razbija.
stvari nastaju u trenutku,
baš kao život,
smrt,
reči,
ljubav,
orgazam.
ti zvukovi me lože,
voze u neke druge dimenzije.
u praznom kupeu voza za nigde,
kondukter mi poništava kartu u jednom pravcu.
nema stanica, nema ljudi,
prozori zamagljeni.
pokušavam da vidim gde sam,
ali
ne vidi se ništa.
duva neki čudni plavi vetar.
pokrio sam se razbacanim stranicama ludila,
žmurim.
pokušavam da se setim ili zaboravim,
više nije ni bitno...
uskoro se ionako neću sećati ničega.
sve nestaje, pa i ništa.
kofer se nalazi do mene,
na sedištu pored.
držim ga jednom rukom i čuvam,
kao da će neko
pokušati da ukrade to što imam.
pun je sranja,
rana,
ožiljaka
koje sam poneo sa sobom.
nisam uspeo ni sve da spakujem.
džez i dalje klizi po šinama,
vozi,
priča neku svoju odavno ispričanu priču.
uskoro stižem tamo
gde sam se uputio...
nigde.